

[Jørgen Jensen]

ning, at i den socialistiske verden, i det land, som man stærkest angriber, nemlig Sovjetunionen, har man afskaffet arbejdsløsheden. Man har frataget enkeltpersoner muligheden for at få politisk magt og indflydelse alene i kraft af deres økonomiske stilling, noget, som vi ikke kender herhjemme. Herhjemme er det en kendsgerning, at man i kraft af sin økonomiske formåen også kan købe sig en politisk platform. Vi har jo set det her i folketinget, vi har jo for øjeblikket en hr. Lindinger, som søger at skaffe sig en politisk platform i kraft af den økonomiske magt, han har. De socialistiske lande har også sikret en større adgang til uddannelse og kulturelle goder for de brede masser, langt større, end man har i den vestlige verden med de samme økonomiske ressourcer.

Må jeg så godt komme med nogle bemærkninger i øvrigt til noget af det, der er sagt. Kristeligt folkeparti omtaler religionsfriheden og kalder det trosfrihed. Jeg vil godt sige, at betingelsen for at kunne føre sådan tale vel bl. a. er, at man frigør sig fra de politiske kræfter, der bruger religionen til politiske angreb, som også har negative sociale virkninger.

Jeg kan forsikre om, at det var ikke efter direktiv fra Sovjetunionen, men det var som dansk arbejder, jeg blev forarget, da jeg oplevede Polen i 1945-1946. Da jeg kom derned og så mennesker leve i ruiner, som man ikke kan fatte, sagde jeg som arbejder: hvorfor pokker bygger I kirker først? Og man sagde: det er vi nødt til, for præsterne går rundt til menneskene i ruinbyerne og siger: hvis ikke kirken bliver bygget først, så vil Vorherres vrede ramme jer endnu hårdere. Og da man havde bygget kirkerne op og ofret millionbeløb på det, så gik de samme præster rundt til befolkningen og sagde: dér kan I se, de socialister kunne ikke skaffe jer bolig med det samme. Da tænkte jeg helt ærligt, at det ville være rimeligt og nødvendigt at gribe ind over for disse præster.

Eller da jeg i slutningen af 1950erne var i Polen og oplevede, at folk holdt børnene væk fra skolerne, fordi man begyndte at indføre seksualundervisning, og hvor præsterne også var aktive og gik fra hus til hus og sagde: hold jeres børn hjemme! Jo, der var mange ting, jeg kunne nævne, som gjorde - ikke fordi jeg var dikteret til det, ikke fordi jeg ikke havde frihed til det - at jeg som

dansk arbejder med min kulturarv slet ikke forstod, at man ikke greb ind over for noget sådant.

Hvis vi tager det herhjemme, så må jeg også sige, at kristeligt folkeparti jo for ikke så længe siden har udnyttet menneskerettighedernes bestemmelse om retten til livet til at gennemføre en kampagne mod de kvinder, der søger abort. Jeg synes i allerhøjeste grad, at religionen og kirken er blevet misbrugt på en sådan måde, at de, der tror, at de kan bruge dette som angreb på den socialistiske verden, fordi man indfører begrænsninger, skulle prøve at spørge sig selv, om de egentlig ikke har ansvaret for nogle af de måske også urimelige og unødvendige indgreb, der sker over for religionen og over for dem, der tror i de lande.

Jeg vil også godt sige til hr. Arne Christiansens advarsel mod at blande de to konventioner sammen, konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og konventionen om de borgerlige politiske rettigheder: ja men kan de adskilles? I går henviste jeg i debatten om de mere end 212.000 mennesker, der herhjemme efter politisk beslutning er udelukket fra fællesskabet, til læge Knud Jacobsens beregninger, gående ud på, at hvis dette fortsatte i 5 år, så ville det føre til 300 selvmord, så ville det føre til 12 mord, så ville 7.000 blive indlagt på statshospitalerne, så ville vi få 6.000 dødsfald. Ja men er det, at vi ikke har opfyldt konventionen om de sociale og de økonomiske rettigheder, ikke har sikret arbejde til alle, ikke også et indgreb i det enkelte menneskes frihed og mulighed for at leve? Jeg så ikke nogen af dem, der forsvare det kapitalistiske system, og som har ansvaret for denne politik, i går stå op og erkende, at de har begået fejltagelser.

Med hensyn til dette, at man rejser en sådan debat, ja, så ville vi gerne som kommunister diskutere spørgsmålet om hensigten med og virkningen af Beogradmødet og Helsinki-mødet. Vi ville også gerne være med til at diskutere deres betydning for menneskerettighederne, men vi må også sige, at det kan og må ikke bremse eller stå i vejen for det, der var og er det afgørende: sikring af afspænding og fred. Det er jo en kendsgerning, at de største brud på menneskerettighederne sker under krig eller - under indtryk af de begrænsninger, som man indfører i de